

Motion till riksdagen 2018/19:384

av **Vasiliki Tsouplaki m.fl. (V)**

Idrottspolitiska frågor

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om avgiftsfri idrottsskola för alla barn och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till en översyn av ansvarsförhållanden avseende utrustning på idrottsanläggningar och i idrottsmiljöer och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ta initiativ till utveckling av säkerhetsföreskrifter för idrottsanläggningar och i idrottsmiljöer och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag på hur den statliga bidragstilldelningen till idrotten ska användas för att stärka jämställdhetsarbetet inom idrotten och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag på hur den statliga bidragstilldelningen till idrotten ska användas för att öka kunskapen om hbtq-frågor samt förbättra förutsättningarna för transpersoners idrottande och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att begreppet idrott bör läggas till i uppräkningslistan i 2 kap. 7 § 4 plan- och bygglagen och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör vidta åtgärder med anledning av de brister som framkommit i genomförda kvalitetsgranskningar av ämnet idrott och hälsa i syfte att säkerställa att läroplanen efterlevs och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Skolverket bör uppdras att ge direktiv till huvudmännen om målsättningar för simkunnighet även på gymnasienivå och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Skolverket bör följa upp simundervisningen i grundskolan och sätta hårdare press på huvudmännen så

att alla elever inom grundskolan klarar kraven på simkunnighet, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag på hur äldres tillgång till idrott och fysisk aktivitet ska säkras i hela landet och tillkännager detta för regeringen.

Idrottsskola för alla barn

Idrottsrörelsen är Sveriges största folkrörelse med sina ca tre miljoner medlemmar och över en halv miljon ideella ledare. Varje dag året runt tränar nästan 145 000 barn och ungdomar i en idrottsförening någonstans i Sverige. Idrotten är en viktig del av samhället som ger människor en känsla av sammanhang och kamratskap. Samtidigt stimulerar idrotten till fysisk aktivitet, vilket främjar folkhälsan. Vänsterpartiet har länge lyft problemen med ojämlikhet när det gäller barns och ungdomars tillgänglighet till idrottsutövande. Vi har motionerat om allt ifrån möjlighet till lek, fysisk rörelse och spontanidrott på skolor och i våra bostadsområden till åtgärder för att alla elever i grundskolan ska klara kraven för simkunnighet. Vi har även lyft att det inom den svenska skolan på flera håll förekommer problem med kvaliteten på idrottsundervisningen. Det handlar om dålig eller ingen tillgång till idrottshallar, många obehöriga lärare och bortprioritering av kursdelen som handlar om hälsa. Riksdagen har beslutat att undervisningstiden i ämnet idrott och hälsa i grundskolan ska utökas med 100 timmar vilket är bra.

På fritiden styrs barns och ungdomars idrottsutövande av föräldrarnas ekonomiska förutsättningar. Tidigare studier visar att det som driver kostnader för barn/föräldrar är deltagaravgifter, utrustning och resor i samband med t.ex. tävlingar. Av Centrum för idrottsforskning's årliga uppföljning av statens idrottsstöd framgår att barn med högskoleutbildade föräldrar idrottar i större utsträckning än barn till föräldrar med endast gymnasieutbildning. Barn till ensamstående idrottar i mindre utsträckning än barn till sammanboende föräldrar. Flickor med invandrabakgrund är den grupp som idrottar minst. Alltför många lämnar även idrotten alltför tidigt. Vid 11 års ålder deltar som flest barn i idrottsföreningar, därefter sjunker medlemskurvan kraftigt. Kostnaderna är ett av skälen till att barn och ungdomar lämnar idrotten.

Barns och ungdomars deltagande i idrott har blivit en klassfråga. Det gäller både rätten till en meningsfull fritid och rätten till fysisk och psykisk hälsa. Den psykiska ohälsan liksom andelen överviktiga bland barn och ungdomar har ökat avsevärt de senaste decennierna. Det finns en tydlig koppling mellan låg socioekonomisk status och ohälsa. Samtidigt är sambanden mellan fysisk aktivitetsnivå och ett stort antal hälsoaspekter starka. Forskning visar att om idrottsrörelsen når ytterligare 100 ungdomar så kommer 5 ungdomar inte att drabbas av depression och 25 ungdomar kommer inte att få symtom som magont, huvudvärk m.m. För Vänsterpartiet framstår det som mycket angeläget att utjämna de växande klyftorna bland barn och ungdomar när det gäller meningsfull fritid och hälsa.

Vänsterpartiet föreslår att en idrottsskola för alla barn i åldersgruppen 6–12 år införs. Förslagsvis kan idrottsskolor där minst tre idrottsföreningar (alternativt minst tre sektioner i en fleridrottsförening) tillsammans organiserar en till två träningar i veckan under minst en termin ge barn möjlighet att prova flera idrotter. Särskilda lösningar kan

krävas för mindre kommuner. Idrottsskolan ska vara avgiftsfri och medlemskap i en förening ska inte krävas för deltagande.

Att prova många idrotter ger barn möjlighet att utveckla rörelseförståelse och en större chans att hitta sina favoritidrotter. Så småningom kan idrottsskolan lotsa in barnen i ordinarie verksamhet i de idrottsgrenar som barnen är mest intresserade av. Barn utan resursstarka föräldrar får genom idrottsskolan chans att möta många idrotter och ett brett föreningsliv. Barn får möjlighet att prova på flera idrotter utan att behöva köpa kostsam utrustning. Vidare kan idrottsföreningar börja samverka istället för att konkurrera om barnens tid och föräldrarnas engagemang. Idrottsskolan blir även ett bra komplement till det barnen möter i idrottsundervisningen i skolan.

De föreningar som erbjuder avgiftsfri idrottsskola bör med stöd av processledning från Sisu Idrottsutbildarna arbeta fram policys och riktlinjer för hela föreningens verksamhet för att minska risken för att barn, ungdomar och vuxna lämnar föreningen p.g.a. ekonomiska skäl. För att kunna organisera idrottsskolorna kan det behövas stöd från distriktskonsulenter som inledningsvis blir en länk och katalysator för intresserade föreningar.

Stödet till idrottsskolorna kan förslagsvis fördelas av Riksidrottsförbundets distriktsidrottsförbund. Stödet bör täcka kostnader för planering, hyra av idrottsyta/lokal, utrustning, marknadsföring och eventuellt ledararvode. Processledning för framtagande av policys och riktlinjer för att säkerställa att deltagaravgifter och andra omkostnader som betalas av föräldrarna hålls på en låg nivå kan tillhandahållas av studieförbundet Sisu Idrottsutbildarna.

Regeringen bör därför återkomma med förslag om att införa avgiftsfri idrottsskola för alla barn. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Säkerhet på idrottsanläggningar och i idrottsmiljöer

Idrottsanläggningar i Sverige är väldigt välbesökta både avseende aktiva utövare och publik. Vid de allra största idrottsevenemangen kan det vara uppemot 60 000 personer på en liten yta. Vid idrottsevenemang är det vanligt att man sätter upp tillfälliga läktare men få regler och riktlinjer för montering och användning finns. Det har skett olyckor, men som tur är endast av mindre karaktär. En studie från Sveriges Tekniska Forskningsinstitut (SP) om tillfälliga läktare visar på uppenbara brister i regelverk och riktlinjer kring tillfälliga läktare. I en idrottshall finns det stor och tung utrustning som ledare och aktiva, många gånger unga, tar fram och plockar bort vid varje träning, tävling eller match. Denna hantering har lett till olyckor t.o.m. med så tragisk utgång som dödsfall. I dag finns det väldigt få föreskrifter som reglerar den fysiska säkerheten på idrottsanläggningar. Det saknas även formella krav på besiktning av den utrustning som finns i en idrottsanläggning. Det är ofta svårt att fastställa vem som är ansvarig för läktare och utrustning eller om det sker en olycka. Det är också oklart vilka myndigheter som är ansvariga för att ta fram regler och riktlinjer.

Vänsterpartiet anser att säkerhetsföreskrifterna och ansvarsförhållandena på idrottsanläggningar och idrottsmiljöer bör tydliggöras.

Regeringen bör därför ta initiativ till en översyn av ansvarsförhållanden avseende utrustning på idrottsanläggningar och i idrottsmiljöer. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Regeringen bör vidare ta initiativ till utveckling av säkerhetsföreskrifter för idrottsanläggningar och i idrottsmiljöer. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Idrott på jämställda villkor

Jämställdhet inom idrotten är en fråga om demokrati, resurser och intressen. En jämställd idrott är en förutsättning för en framgångsrik idrottsutveckling. Såväl forskning som människors enskilda erfarenheter talar för att jämställdhet främjar utvecklingen av både organisationer och individer. För 2017 har Centrum för idrottsforskning (CIF) haft i uppdrag av regeringen att genomföra en fördjupad analys av jämställdhet inom idrotten. Rapporten (Statens stöd till idrotten. Uppföljning 2017) visar att mycket arbete återstår innan kvinnors och mäns förutsättningar är jämställda inom idrotten. På i princip alla nivåer är kvinnors och mäns deltagande, förutsättningar och villkor olika. Ojämligheten framträder i andelen kvinnor och män som är medlemmar i olika idrotter, i andelen styrelseposter och förtroendeuppdrag, i fördelning av resurser och när det gäller idrottsliga normer och ideal. CIF:s analys av resursfördelning och jämställdhet visar att Riksidrottsförbundets bidragsfördelning endast i begränsad omfattning används som styrmedel för ökad jämställdhet. Rapporten visar att det övergripande mönstret kvarstår att barn- och ungdomsidrotten har närmast oförändrade aktivitetsnivåer bland yngre medlemmar medan i huvudsak äldre ungdomar och i synnerhet flickor lämnar idrotten. CIF:s rapport Resurser, representation och ”riktig” idrott – om jämställdhet inom idrotten (2018) visar att fördelningen av resurser i åldrarna 7–25 år tydligt gynnar pojkars idrottande. I dag går endast 39 procent av det offentliga stödet (det s.k. LOK-stödet) till flickors idrottande och andelen minskar ju äldre flickorna blir.

Snedfördelningen har uppmärksammats och bekymrat under en längre tid. Vi menar att det är oacceptabelt att offentliga medel fortsätter att bidra till ojämställdhet.

Förutom att resurserna behöver fördelas jämnt så måste det även finnas bättre möjligheter för alla som vill utbilda sig till ledare. Utbudet av ledarutbildningar som riktar sig till personer som tränar/leder kvinnor bör särskilt ses över. 2016 var 72 procent av landslagstränarna (eller motsvarande) i seniorlandslagen män och 28 procent kvinnor. Genom att bättre inkludera tjejer och kvinnor som ledare har vi en stor och nästan outnyttjad resurs.

Riksidrottsförbundet har ett stort ansvar i hur resurserna fördelas, liksom kommunerna har ett stort ansvar för att lokaler och tider fördelas jämlikt. Idrottsrörelsen arbetar mot jämställdhetsmål 2025 som fastställdes vid Riksidrottsförbundets stämma 2017. Det övergripande målet för idrottens jämställdhetsarbete är att kvinnor och män ska ha samma makt att forma idrotten och sitt deltagande i idrottsrörelsen. Det är mycket bra att Riksidrottsförbundet har jämställdhetsmål att arbeta efter men det bör även ställas krav på att resurserna måste fördelas jämlikt samt att kunskapen om genderbudgeting ökar.

Regeringen bör därför återkomma med förslag om hur den statliga bidragstildelningen till idrotten ska användas för att stärka jämställdhetsarbetet inom idrotten. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Hbtq-personers idrottande

Inom idrotten finns, liksom i övriga samhället, en stark heteronorm, vilket bl.a. innebär att alla förutsätts vara heterosexuella. I en rapport som Riksidrottsförbundet släppte tillsammans med RFSL 2013 så framgår att de flesta idrottsutövande hbtq-personerna inte är öppna med sin läggning inom sin idrott, vilket är en indikation på att idrottsmiljön i många fall inte är tillräckligt öppen och tillåtande. Att ständigt dölja vem en är och leva med en rädsla för omgivningens reaktioner om en skulle avslöjas är nedbrytande och leder till att många slutar att idrotta.

Även om det har skett förändringar är de få och det går alldeles för långsamt. Ishockeyklubben Kiruna IF blev väldigt uppmärksammas då den var första idrottsklubben att hbtq-certifieras 2014. Tidigare i år blev det klart att amerikansk fotboll som första idrottsförbund i Sverige skulle hbtq-certifieras. Detta borde vara en självklarhet för alla förbund.

Idrotten är i stor utsträckning könsuppdelad genom bl.a. regelverk, jargong och normer men också i hur omklädningsrummen organiseras. Transpersoner får problem eftersom de oftast inte är välkomna i rätt omklädningsrum. Andra saker som skapar problem är könskodade klädregler och när omgivningen använder fel pronomen. Flera transpersoner som svarat i undersökningen vill delta i träning och tävling som är könsuppdelad men får inte delta i för dem rätt grupp.

I rapporten från RFSL och Riksidrottsförbundet framkom att det som är gemensamt för transpersoner är att de själva tar ansvar för att lösa problemen som följer av könsuppdelningen. De tar även på sig ansvaret att utbilda såväl ledare som lagkamrater i transfrågor. Det är orimligt, här måste Riksidrottsförbundet och specialidrottsförbunden ta ansvar.

Regeringen bör därför återkomma med förslag på hur den statliga bidragstilldelningen till idrotten ska användas för att öka kunskapen om hbtq-frågor samt förbättra förutsättningarna för transpersoners idrottande. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Idrott i plan- och bygglagen

I samhällsplaneringen är det viktigt att det säkerställs att det ska finnas utrymme och möjlighet till lek, fysisk rörelse och spontanidrott. En viktig utgångspunkt för idrott och motion är att den inte enbart avgränsas till den verksamhet som bedrivs av den organiserade idrottsrörelsen. Spontanidrotten, dvs. det som inte utgör en del i den organiserade idrottsrörelsen, är betydelsefull varmed det är viktigt att det finns lättillgängliga platser att idrotta på även för dessa ändamål. Dessa platser är naturligtvis viktiga för alla, men kanske särskilt för de barn och ungdomar som inte är med i någon idrottsförening. Spontanidrottsplatser skapar förutsättningar för fler att röra på sig och ha roligt. Frågan om omfattningen av och hur prioriteringen av spontanidrottsplatser ska se ut är dock i första hand en kommunal angelägenhet.

När det gäller tillgänglighet till idrottsanläggningar är vi långt ifrån målet. Att upprusta och göra idrottsanläggningar tillgängliga runt om i landet borde vara en mycket prioriterad uppgift. Det är självklart att alla ska ha samma möjlighet att använda alla gemensamhetsanläggningar. Idrott för personer med olika typer av funktionsnedsättningar är ett eftersatt område och här finns mycket att göra. Även detta är dock en kommunal angelägenhet.

Ett sätt att påverka byggandet av idrottsanläggningar i positiv riktning är att införa tydliga skrivningar om att idrott ska prioriteras vid kommunernas planläggning i plan- och bygglagen. Enligt 2 kap. 7 § 4 PBL ska vid planläggning hänsyn tas till behovet av att det inom eller i nära anslutning till områden med sammanhållen bebyggelse finns lämpliga platser för lek, motion och annan utevistelse. I Boverkets vägledningar till kommunerna fokuseras dock ofta på lek och utevistelse kopplat till förskolor och skolor. Begreppet motion kopplas ofta ihop med gång- och cykelvägar, inte med idrott.

Begreppet idrott bör därför läggas till i uppräkningsdelen i 2 kap. 7 § 4 plan- och bygglagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Tillgänglighet till idrott i skolan

Från riksplan kan vi påverka hur tillgängligheten till idrott ser ut inom skolvärlden. Kursplanen för idrott och hälsa i grundskolan inleds med ”Fysiska aktiviteter och en hälsosam livsstil är grundläggande för människors välbefinnande. Positiva upplevelser av rörelse och friluftsliv under uppväxtåren har stor betydelse för om vi blir fysiskt aktiva senare i livet. Att ha färdigheter i och kunskaper om idrott och hälsa är en tillgång för både individen och samhället.” I kursplanen anges även att skolan ska sträva efter att erbjuda alla elever daglig fysisk aktivitet inom ramen för hela skoldagen.

Oavsett hur barns hemmasituation är eller fritidssysselsättningar ser ut är det av flera skäl viktigt att skolan bereder möjlighet och skapar förutsättningar för daglig fysisk aktivitet. I våras beslutade riksdagen om att undervisningstiden i ämnet idrott och hälsa i grundskolan ska utökas med 100 timmar. Det räcker dock inte med att utöka antalet undervisningstimmar, det krävs också att alla barn har reell tillgång till och möjlighet att delta i undervisningen.

Ett antal rapporter har gett varningssignaler om att tillgängligheten för alla elever att kunna delta i undervisningen i idrott och hälsa är mindre bra på sina håll. Det handlar bl.a. om mobbning som kan ske i omklädningsrummen, dålig beredskap för elever med funktionsnedsättning/ar, men också dålig flexibilitet som leder till att elever inte kan delta i undervisningen av bl.a. religiösa eller andra personliga skäl.

Vänsterpartiet anser att utformningen av omklädningsrummen är viktig för att värna om elevernas integritet och därmed minska risken för mobbning. Det är dessutom en skyldighet för huvudmännen och ansvarig skola att se till att alla elever, utifrån sina individuella förutsättningar, får möjlighet att delta i undervisningen i idrott och hälsa. Ett annat problem är den bristande tillgången till idrottshallar. Enligt en undersökning som Svenska idrottslärarföreningen (en intresseförening inom Lärarnas Riksförbund) gjorde år 2013 bland 1 000 av landets idrottslärare, har endast varannan idrottslärare i fristående skolor tillgång till en egen idrottshall. En majoritet av dem som inte har tillgång till egen hall upplevde att det gör det svårt att leva upp till kursplanens mål. Undersökningen visade även att tillgången till ämnesrelaterad fortbildning för idrottslärare i allmänhet är dålig. Knappt hälften av idrottslärarna fick någon fortbildning under läsåret.

Skolverket bör arbeta mer aktivt för att lösa de ovannämnda problemen. Det är viktigt att alla elevers rätt till en likvärdig utbildning i idrott och hälsa säkras.

Skolinspektionens omfattande inspektioner vid olika skolor från 2010 och framåt visar på stora brister. En stor andel av lärarna som undervisar i idrott och hälsa saknar behörighet i ämnet, vilket i sin tur leder till brister i såväl undervisningen som

betygsättningen. Vidare får inte kursdelen som handlar om hälsa det utrymme som läroplanen kräver.

Den senaste granskningsrapporten från Skolinspektionen (Kvalitetsgranskning av ämnet idrott och hälsa i årskurs 7–9, 2018) visar att en femtedel av eleverna inte deltar regelbundet i undervisningen. Enligt Skolinspektionen är detta oroande och insatser krävs för att åtgärda problemet. Orsakerna kan enligt rapporten vara flera och inbegriper bl.a. lärandemiljön, val av aktiviteter, undervisningens organisation, men också förhållningssätt och regler som skolorna själva tagit fram. Det finns skolor och lärare som exkluderar elever från undervisningen genom beslut och överenskommelser, som innebär att om eleven inte har med sig ombyteskläder till lektionen får hen inte delta i undervisningen.

Granskningen visar att undervisningen har ett innehåll där fokus huvudsakligen läggs på fysisk aktivitet. Innehållet i undervisningen är i stor utsträckning anpassat till de elever som redan idrottar på fritiden vilket även tidigare studier och granskningar visat. Bollspel och bollekar upptar ett stort utrymme i undervisningen följt av aktiviteter som syftar till att förbättra elevernas kondition och styrka. Undervisning inom kunskapsområdet hälsa och livsstil ges ett begränsat utrymme och integreras sällan i undervisningens praktiska delar. Granskningen visar också att kunskapsområdet friluftsliv och utevistelse på i stort sett samtliga besökta skolor ges ett mycket begränsat utrymme.

Granskningen visar också att det är vanligt att undervisningen har inslag av tävlingsmoment såsom stafetter, lekar med eller utan boll och traditionella lagbollspel. Aktiviteterna har ett fokus på att vinna. Ofta används en stor spelplan för grupper och lag med många deltagare. Denna organisation av undervisning gör att elevernas fysiska status blir exponerad och bidrar inte till undervisningssituationer där alla elever ges likvärdiga förutsättningar att utveckla de förmågor som är kopplade till just rörelse. Det uppstår också en problematik kring vilka elever som ska ingå i vilket lag, hur flickor och pojkar ska fördelas eller om könen ska skiljas åt. Sådana ställningstaganden tycks däremot inte förekomma när tävlingsaspekten inte finns med.

Vidare finns det skillnader i hur flickor och pojkar upplever undervisningen i ämnet idrott och hälsa. En lägre andel flickor än pojkar anser att de får återkoppling av läraren. Fler flickor än pojkar tycker att de blir störda av andra elever och att de får mindre utrymme i undervisningen. Det är också fler flickor än pojkar som uppger att de inte vet vad som krävs för ett visst betyg.

För oss i Vänsterpartiet är det viktigt att alla elever ska ha likvärdiga möjligheter oavsett vilken skola det handlar om eller i vilken del av landet som barnet bor. Att så många fristående skolor avstår från att ha egna idrottslokaler och använder detta som en del i att utöka sina vinstmarginaler är inte acceptabelt. Skollagen är tydlig när det gäller likvärdighet. Därmed borde Skolinspektionen ställa krav på skolor att ha tillgång till ändamålsenliga lokaler. Att elever t.ex. får gymkort, istället för riktig undervisning i idrott och hälsa av skolor som saknar idrottslokaler, leder bl.a. till att dessa elever inte får den utbildning som de har rätt till.

Regeringen bör därför vidta åtgärder med anledning av de brister som framkommit i genomförda kvalitetsgranskningar av ämnet idrott och hälsa i syfte att säkerställa att läroplanen efterlevs. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Simkunnighet och simundervisning i skolan

Att kunna simma räddar liv. På Vänsterpartiets initiativ har regeringen i sin budget avsatt medel för att landets kommuner ska kunna erbjuda alla sexåringar avgiftsfri simskola under 2018 vilket är glädjande. Dock behöver även äldre barns och ungdomars simkunnighet tryggas. År 2014 gjorde Skolverket en undersökning bland 400 skolor i syfte att ta reda på hur många av eleverna i årskurs 6 som nådde upp till kraven för simkunnighet. Undersökningen visade att 5 procent av eleverna inte nådde upp till läroplanens krav att kunna simma 200 meter varav 50 meter på rygg. Nästan hälften av de lärare som hade elever som inte nådde kraven ansåg att eleverna inte får den undervisning de behöver. Av dessa lärare uppgav 60 procent att eleverna får för få simlektioner.

Det finns ett tydligt samband mellan att påbörja simundervisningen i tidiga årskurser och att kunna simma i årskurs 6. I fler än hälften av de skolor där alla elever nådde kunskapskraven i årskurs 6 hade man börjat med simundervisning redan i förskoleklassen eller i årskurs 1. Skolornas huvudmän måste se till att samtliga elever minst når kraven för simkunnighet inom ramen för läroplanen.

I gymnasieskolans kunskapskrav återfinns inte simkunnighet som ett uttalat krav. Det centrala innehållet beskriver istället en fördjupning av grundskolans centrala innehåll om hantering av nödsituationer i och vid vatten med alternativa hjälpredskap.

Många av de äldre elever som nyligen kommit till Sverige och som därmed missat de tidiga årskursernas simundervisning saknar simkunnighet. Det är därför viktigt att åtgärder vidtas så att samtliga elever blir simkunniga innan de går ut gymnasiet. Skolverket bör uppdras att ge direktiv till huvudmännen om målsättningar kring simkunnighet även på gymnasienivå. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Skolverket bör dessutom följa upp simundervisningen i grundskolan och sätta hårdare press på huvudmännen så att alla elever inom grundskolan klarar kraven för simkunnighet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Idrott för äldre

Äldre är en grupp som ofta förbises när det gäller idrott. Forskning visar att det är möjligt att bygga muskelmassa upp till 90 års ålder. Äldre som tränar aktivt på olika sätt mår bättre. Det är inte bara muskelmassan som stimuleras vid fysisk aktivitet utan träning handlar också om rörlighet och balans, något som väsentligt kan minska antalet fallolyckor. Det är extra viktigt för kvinnor eftersom riskerna för just kvinnor att skadas vid fallolyckor är större än för män. Träning för äldre bidrar på så sätt både till en höjd livskvalité och till minskade sjukvårdskostnader. På flera ställen i landet har det byggts lekplatser/utegym för seniorer, dvs. spontanidrottsplatser med möjligheter till såväl styrketräning som balansövningar och mycket annat. Förutom träningen ger sådana platser möjlighet att på ett tryggt och positivt sätt skapa och behålla sociala kontakter.

Simning och vattengymnastik är bra sätt att hålla sig i rörelse utan att riskera belastningsskador. Givetvis måste simhallar och andra idrottsanläggningar vara anpassade så att de är tillgängliga även för dem som är mindre rörliga. På äldreboenden och trygghetsboenden finns ofta möjlighet till rörelsegymnastik. Många pensionärsorganisationer samverkar med kommersiella gymkedjor för att ge sina medlemmar bra möjligheter för träning.

Det är bra men det räcker inte, särskilt inte för pensionärer med låga inkomster. En strategi för att ge äldre rätt och möjlighet till idrott borde finnas i alla kommuner.

Regeringen bör återkomma med förslag till hur äldres tillgång till idrott och fysisk aktivitet ska säkras i hela landet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vasiliki Tsouplaki (V)

Momodou Malcolm Jallow (V)

Karin Rågsjö (V)

Jon Thorbjörnson (V)

Linda Westerlund Snecker (V)

Maj Karlsson (V)

Mia Sydow Mölleby (V)

Jessica Thunander (V)

Jessica Wetterling (V)